

ПОЛТАВСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

10 лютого 2023 року

м. Полтава

Справа № 440/9671/22

Полтавський окружний адміністративний суд у складі судді Ясиновського І.Г., розглянувши за правилами спрощеного позовного провадження у письмовому провадженні справу за адміністративним позовом Товариства з обмеженою відповідальністю "КАРПАТ-ЕКО" до Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів про визнання протиправним та скасування наказу, зобов'язання вчинити певні дії,

В С Т А Н О В И В:

08 листопада 2022 року Товариство з обмеженою відповідальністю "КАРПАТ-ЕКО" (надалі по тексту - позивач, ТОВ "Карпат-Еко") звернулося до Полтавського окружного адміністративного суду з позовною заявою до Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів (надалі по тексту - відповідач, Міндовкілля), у якій просить:

визнати протиправним та скасувати наказ Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України №684 від 21.10.2022 про анулювання ліцензії (серія АВ №564584) на право провадження господарської діяльності з поводження з небезпечним відходами ТОВ "Карпат-Еко" за результатами проведеної планової перевірки;

зобов'язати Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України внести відомості до Реєстру виданих ліцензій про скасування анулювання ліцензії (серія АВ № 564584) на право провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами ТОВ "Карпат-Еко".

В обґрунтування своїх вимог позивач зазначав, що ТОВ "Карпат-Еко" в установленому законом порядку не повідомлялось про здійснення заходів державного нагляду (контролю) за додержанням ліцензіатами вимог ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами у вигляді планової перевірки та акцентува увагу суду, що ТОВ "Карпат-Еко" не відмовляло у проведенні перевірки, що, у свою чергу, зафіксовано в акті, оскільки там не вказано про будь-які дії, які вчиняли працівники ТОВ "Карпат-Еко", які б свідчили про недопуск до перевірки або перешкоджанню. Наголошував, що неповідомлення встановленими законом способами ліцензіата про перевірку спричиня порушення гарантованих законом прав суб'єкта господарювання, що відповідно до Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» унеможливорює застосування органом контролю будь-яких заходів та призводить до їх незаконності у випадку застосування. У даному випадку, належне сповіщення про здійсненні перевірки є необхідною передумовою для винесення наказу про анулювання ліцензії, тому за відсутності належного проведення перевірки як юридичного факту у контролюючого органу була відсутня компетенція на винесення такого рішення.

Ухвалою Полтавського окружного адміністративного суду від 12 грудня 2022 року визнано причини пропуску строк звернення до суду з даним позовом поважними, поновлено ТОВ "Карпат-Еко" строк звернення до суду. Також, прийнята позовна заява до розгляду та провадження у справі відкрита. Вирішено розгляд справи проводити за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні).

03 лютого 2023 року до суду надійшов відзив на позовну заяву, у якому представник відповідача заперечував про те, що задоволення позовних вимог з огляду на наступне. Ліцензіати, які провадять господарську діяльність з поводження з небезпечними (медичними) відходами, несуть загрозу життю та здоров'ю людей, що і зумовило проведення щодо них позапланового заходу нагляду /а.с. 87-90/. Відповідно до п. 8 ч. 12 ст. 16 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» підставою для прийняття органом ліцензування рішення про анулювання ліцензії повністю або частково є акт про відмову ліцензіата у проведенні перевірки органом ліцензування; відмовою ліцензіата у проведенні перевірки органом ліцензування вважається недопуск уповноважених посадових осіб органу ліцензування для здійсненні перевірки додержання ліцензіатом відповідних ліцензійних умов за відсутності передбачених для цього законних підстав (відмова в доступі посадових осіб органу ліцензування до місць провадження діяльності, що підлягає ліцензуванню, об'єктів, що використовуються ліцензіатом при провадженні діяльності, що підлягає ліцензуванню, або відсутність протягом першого дня перевірки за місцезнаходженням ліцензіата особи, уповноваженої представляти інтереси ліцензіата на час проведення перевірки). Як наслідок, правомірно прийнято оспорюваний наказ, а перевірку проведено у межах повноважень, на підставі та у спосіб визначені нормами чинного законодавства України.

Позивач своїм правом надання відповіді на відзив не скористався.

Згідно з частиною п'ятою статті 262 Кодексу адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV (надалі також – КАС України) суд розглядає справу в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін за наявними справі матеріалами, за відсутності клопотання будь-якої зі сторін про інше.

Статтею 258 КАС України визначено, що суд розглядає справи за правилами спрощеного позовного провадження протягом розумного строку, але не більше шістдесяті днів із дня відкриття провадження у справі.

За відсутності клопотань сторін про розгляд справи у відкритому судовому засіданні чи за правилами загального позовного провадження, зважаючи на достатність наданих сторонами доказів та повідомлених обставин, суд розгляну справу у порядку письмового провадження.

Дослідивши письмові докази, суд встановив такі обставини справи та відповідні до них правовідносини.

Товариство з обмеженою відповідальністю «КАРПАТ - ЕКО» на підставі ліцензії Мінприроди АВ № 56458 здійснювало операції у сфері поводження з небезпечними відходами (збирання, перевезення, зберігання, оброблення, утилізація). Перелік видів небезпечних відходів, на поводження з якими видана ліцензія: 1. відпрацьовані нафтопродукти н придатні для використання за призначенням (у тому числі відпрацьовані моторні, індустріальні масла та їх суміші); 2. Нафтові шлами /а.с. 15/.

Наказом Міндовкілля від 26.11.2020 №312 затверджено Річний план здійснення заходів державного нагляду (контролю) з додержанням ліцензіатами вимог ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечним відходами на 2021 рік. Наказом Міндовкілля від 29.09.2021 №633 затверджено склад комісії з проведення планової перевірки додержання ТОВ "Карпат-Еко" вимог Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечним відходами /а.с. 93-94/.

У посвідченні (направленні) на проведення планової перевірки ТОВ "Карпат-Еко" від 01.10.2021 № 102/21 зазначен місцезнаходження суб'єкта господарювання: 02094, м. Київ, вул. Сергієнка, буд. 18, офіс 8 та місце провадження господарської діяльності: 82300, Львівська область, м. Борислав, вул. Дрогобицька, 721 /а.с. 95/.

Посадовими особами відповідача, які включені до складу комісії з проведення планової перевірки Товариства з обмеженою відповідальністю "Карпат-Еко", складено акт про відмову ТОВ "Карпат-Еко" у проведенні позапланової перевірки додержання ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами № 102/21-1 від 08.10.2021 /а.с. 16-17/, а також акт від 08.10.2021 № 102/21 за результатами проведення планового (позапланового) заход державного нагляду (контролю) щодо додержання суб'єктом господарювання вимог ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами /а.с.96-108/.

21.10.2021 Міністерством захисту довкілля та природних ресурсів України прийнято наказ № 684 про анулювання ліценз (серії АВ №564584) на право провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами ТОВ "Карпат Еко", виданої на підставі наказу Мінприроди № 42 від 14.02.2011 (збирання, зберігання, оброблення, утилізація), відповідн до п. 8 ч. 12 ст. 16 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» та на підставі акта про відмову ТОВ "Карпат-Еко" у проведенні позапланової перевірки додержання ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами від 08.10.2021 № 102/21 /а.с. 18/.

Зважаючи свої права порушеними таким наказом, позивач звернувся до суду з даним позовом.

Надаючи оцінку спірним правовідносинам, суд зазначає наступне.

Частиною 2 ст. 19 Конституції України передбачено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, її посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією т законами України.

Частиною 1 ст. 9 Кодексу адміністративного судочинства України встановлено, що суд при вирішенні справи керується принципом законності, відповідно до якого суд вирішує справи відповідно до Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України; суд застосовує інші нормативні правові акти, прийняті відповідним органом на підставі, у межах повноважень та у спосіб, передбачені Конституцією т законами України.

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України, у справах щодо оскарження рішень, дій ч бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони на підставі, межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; з використанням повноваження з меток з якою це повноваження надано; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); безсторонньо (неупереджено); добросовісно; розсудливо, з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-яким несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів осіб і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Отже, під час розгляду спорів щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень, суд зобов'язаний незалежно від підстав, наведених у позові, перевіряти оскаржувані рішення, дії та бездіяльність на її відповідність усім зазначеним вимогам.

Відповідно до ст. 42 Конституції України кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом.

Правові та організаційні засади, основні принципи і порядок здійснення державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, повноваження органів державного нагляду (контролю), їх посадових осіб і права, обов'язки т

відповідальність суб'єктів господарювання під час здійснення державного нагляду (контролю) визначаються Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» від 05.04.2007 № 877-V.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності державний нагляд (контроль) - це діяльність уповноважених законом центральних органів виконавчої влади, її територіальних органів, державних колегіальних органів, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування в межах повноважень, передбачених законом, щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства суб'єктами господарювання та забезпечення інтересів суспільства, зокрем належної якості продукції, робіт та послуг, допустимого рівня небезпеки для населення, навколишнього природного середовища.

Заходи державного нагляду (контролю) - це планові та позапланові заходи, які здійснюються у формі перевірок, ревізій оглядів, обстежень та в інших формах, визначених законом.

За приписами ст. 2 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» ді цього Закону поширюється на відносини, пов'язані зі здійсненням державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності.

Дія цього Закону не поширюється на відносини, що виникають під час здійснення заходів валютного нагляду, податкового контролю, митного контролю, державного експортного контролю (крім здійснення державного нагляду (контролю) з дотриманням суб'єктами космічної діяльності України приватної форми власності законодавства про космічну діяльність України), контролю за дотриманням бюджетного законодавства, державного нагляду на ринках фінансових послуг державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції, державного нагляду (контролю) галузі телебачення і радіомовлення, державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання, що провадять діяльність у сферах енергетики та комунальних послуг, законодавства у сферах енергетики та комунальних послуг державного ринкового нагляду та контролю нехарчової продукції, державного нагляду за дотриманням вимог безпек використання ядерної енергії.

Контроль за додержанням ліцензіатами вимог ліцензійних умов здійснюється органами ліцензування у встановленому цим Законом порядку з урахуванням особливостей, визначених Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності».

Отже, відносини щодо дотримання вимог ліцензійних умов провадження господарської діяльності зі здійснення операцій сфері поводження з небезпечними відходами входять до сфери дії Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності».

Статтею 3 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» серед принципів державного нагляду (контролю) визначені такі як здійснення державного нагляду (контролю) лише за наявності підстав та в порядку, визначених законом, відкритість, прозорість, плановість й системність державного нагляду (контролю).

Статтею 6 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» визначені підстави для здійснення позапланових заходів.

Так, в силу приписів абз. 8 ч. 1 ст. 6 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» підставою для здійснення позапланових заходів є доручення Прем'єр-міністра України про перевірку суб'єктів господарювання у відповідній сфері у зв'язку з виявленими системними порушеннями та/або настанням події, що має значний негативний вплив на права, законні інтереси, життя та здоров'я людини, захист навколишнього природного середовища та забезпечення безпеки держави.

Підстави призначення перевірки позивачем у межах цієї справи під сумнів не ставились.

Суспільні відносини у сфері ліцензування видів господарської діяльності, виключний перелік видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, уніфікований порядок їх ліцензування, нагляд і контроль у сфері ліцензування відповідальність за порушення законодавства у сфері ліцензування видів господарської діяльності регламентуються Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності» від 02.03.2015 № 222-VIII.

Відповідно до ч. 1 ст. 19 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» державний нагляд з додержанням органами ліцензування вимог законодавства у сфері ліцензування здійснює спеціально уповноважений орган питань ліцензування шляхом проведення планових та позапланових перевірок у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Відповідно до ч. 1 ст. 4 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» державний нагляд (контроль) здійснюється за місцем провадження господарської діяльності суб'єктом господарювання або його відокремлених підрозділів, або у приміщенні органу державного нагляду (контролю) у випадках передбачених законом.

Відповідно до ч. ч. 1, 2 ст. 7 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» для здійснення планового або позапланового заходу орган державного нагляду (контролю) видає наказ (рішення розпорядження), який має містити найменування суб'єкта господарювання, щодо якого буде здійснюватися захід, та предмет перевірки.

На підставі наказу (рішення, розпорядження) оформляється посвідчення (направлення) на проведення заходу державного нагляду (контролю), яке підписується керівником органу державного нагляду (контролю) (головою державного колегіального органу) або його заступником (членом державного колегіального органу) із зазначенням прізвища, ім'я та по батькові засвідчується печаткою.

Відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» орган ліцензування - це державний орган, уповноважений законом або Кабінетом Міністрів України на здійснення ліцензування господарської діяльності.

Відповідно до Переліку органів ліцензування, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 05.08.2015 № 609 Міндовкілья є органом ліцензування щодо виробництва особливо небезпечних хімічних речовин, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України, поводження з небезпечними відходами.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про відходи» від 05.03.1998 № 187/98-ВР поводження з відходами - це дії, спрямовані на запобігання утворенню відходів, їх збирання, перевезення, сортування, зберігання, оброблення, перероблення, утилізація, видалення, знешкодження і захоронення, включаючи контроль за цими операціями та нагляд за місцями видалення.

Посадовими особами відповідача, які проводили планову перевірку Товариства з обмеженою відповідальністю "Карпат-Еко" складено акт про відмову ТОВ "Карпат-Еко" у проведенні планової перевірки додержання ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами № 102/21-1 від 08.10.2021 /а.с. 16-17/ і, як наслідок анульовано ліцензію на право провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами ТОВ "Карпат Еко", видану на підставі наказу Мінприроди від 14.02.2011 №42 (збирання, зберігання, оброблення, утилізація) /а.с. 18/.

Відповідно до п. 1-2 ст. 1 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» анулювання ліцензії повністю або частково - це позбавлення суб'єкта господарювання права на провадження виду господарської діяльності або частини виду господарської діяльності, на який йому видано ліцензію, шляхом прийняття органом ліцензування рішення про анулювання ліцензії повністю або частково, про що робиться запис у ліцензійному реєстрі.

Відповідно до ч. 15 ст. 16 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» рішення про анулювання ліцензії повністю або частково має містити: 1) дату і номер; 2) вид господарської діяльності (частини виду господарської діяльності), на провадження якого анулюється ліцензія; 3) найменування та ідентифікаційний код юридичної особи або прізвище, ім'я, по батькові та реєстраційний номер облікової картки платника податків фізичної особи - підприємця (серія та номер паспорта для фізичної особи, яка через свої релігійні переконання відмовляється від прийняття реєстраційного номер облікової картки платника податків, повідомила про це відповідний контролюючий орган та має відмітку в паспорті); 4) підстави для анулювання ліцензії повністю або частково.

В той же час, підстави анулювання ліцензії повністю або частково визначені ч. 12 ст. 16 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності».

Відповідно до п. 8 ч. 12 ст. 16 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» підставою для прийняття органом ліцензування рішення про анулювання ліцензії повністю або частково є акт про відмову ліцензіата у проведенні перевірки органом ліцензування. Відмовою ліцензіата у проведенні перевірки органом ліцензування вважається недопуск уповноважених посадових осіб органу ліцензування для здійснення перевірки додержання ліцензіатом відповідних ліцензійних умов за відсутності передбачених для цього законних підстав (відмова в доступі посадових осіб органу ліцензування до місць провадження діяльності, що підлягає ліцензуванню, об'єктів, що використовуються ліцензіатом при провадженні діяльності, що підлягає ліцензуванню, або відсутність протягом першого дня перевірки за місцезнаходженням ліцензіата особи, уповноваженої представляти інтереси ліцензіата на час проведення перевірки).

Суд акцентує увагу, що ключовим у цій справі є наявність/відсутність обставин, визначених зазначеною нормою як підстав для анулювання ліцензії суб'єкта господарювання.

Варто підкреслити, що конструкція зазначеної норми передбачає, що відсутність протягом першого дня перевірки за місцезнаходженням ліцензіата особи, уповноваженої представляти інтереси ліцензіата на час проведення перевірки прирівнюється до недопуску уповноважених осіб органу ліцензування до проведення перевірки і є самостійною підставою для анулювання ліцензії.

Отже, в контексті вирішення цієї справи варто з особливою уважністю розмежовувати поняття «місцезнаходження юридичної особи» та «місце провадження господарської діяльності».

Відповідно до п. 9 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» місце провадження виду господарської діяльності - це місце (об'єкт, приміщення, будівля, земельна ділянка та/або територія), на якому (у межах якого) суб'єкт господарювання провадить господарську діяльність або яке використовується в його провадженні (можливо збігатися з місцезнаходженням суб'єкта господарювання).

Відповідно до ст. 93 Цивільного кодексу України місцезнаходженням юридичної особи є фактичне місце ведення діяльності чи розташування офісу, з якого проводиться щоденне керування діяльністю юридичної особи (переважно знаходиться керівництво) та здійснення управління і обліку.

Відповідно до п. 10 ч. 2 ст. 9 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» від 15.05.2003 № 755-IV в Єдиному державному реєстрі містяться такі відомості про юридичні

особу, крім державних органів і органів місцевого самоврядування як юридичних осіб, зокрема, місцезнаходженн юридичної особи.

Частиною першою та четвертою статті 10 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб підприємців та громадських формувань» визначено, що якщо документи та відомості, що підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, внесені до нього, такі документи та відомості вважаються достовірними і можуть бути використані спорі з третьою особою. Відомості, що містяться в Єдиному державному реєстрі, використовуються для ідентифікації юридичної особи або її відокремленого підрозділу, громадського формування, що не має статусу юридичної особи, фізичної особи - підприємця, у тому числі під час провадження ними господарської діяльності та відкриття рахунків у банках та інших фінансових установах.

Як вбачається з матеріалів справи, в т.ч. посвідчення (направлення) на проведення планової перевірки від 01.10.2021 №102/2 зазначено місцезнаходження суб'єкта господарювання: вул. Сергієнка, буд. 18, офіс 8, м. Київ, 02094 та місце провадження господарської діяльності: Львівська область, м. Борислав, вул. Дрогобицька, 721 /а.с. 95/.

Позивач, серед іншого, обґрунтовує позовні вимоги тим, що представники відповідача не виходили для здійснення контролю за адресою місцезнаходження позивача (станом на момент проведення перевірки), відомості про яку зазначені в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань.

У спірному наказі відповідачем чітко зазначено, що підставою для анулювання ліцензії є акт про відмову ліцензіата проведенні перевірки органом ліцензування, який складений відповідно до п. 8 ч. 12 ст. 16 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності».

Суд звертає увагу, що місцезнаходження ТОВ «Карпат-Еко» належним чином підтверджене відомостями з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань /станом на момент перевірки/ вказаним місцезнаходженням є адреса: вул. Сергієнка, буд. 18, офіс 8, м. Київ, 02094.

В той же час, за вказаною адресою /місцезнаходження ТОВ «Карпат-Еко»/ представники відповідача не здійснювали вихід не здійснювали плановий захід за цією адресою, тому не могли встановити наявності або відсутності керівника або уповноваженої особи за цією адресою протягом першого дня перевірки, як того вимагає чинне законодавство.

Натомість, п. 8 ч. 12 ст. 16 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» не встановлює таку підставу для анулювання ліцензії як відсутність протягом першого дня перевірки за місцем провадження діяльності ліцензіата особи уповноваженої представляти інтереси ліцензіата на час проведення перевірки.

Суд підкреслює, що у акті про відмову ТОВ «Карпат-Еко» у проведенні перевірки зазначено тільки про єдину підставу його складення, а саме відсутність керівника або уповноваженої особи за місцем провадження господарської діяльності. Натомість, жодної інформації про активні дії або бездіяльність працівників ТОВ «Карпат-Еко», які спричинили недопуск до перевірки, у акті від 08.10.2021 №102/21-1 не відображено.

Відтак, акт про недопуск до перевірки не містить будь-якої інформації про особу та її посадове становище, яка не допустив фахівців органу контролю до проведення перевірки шляхом активних дій або бездіяльності. Отже, такий акт не є належним та допустимим доказом, у розумінні ст. 70 Кодексу адміністративного судочинства України.

Аналогічний підхід щодо кваліфікації акта про недопуск до перевірки як належного доказу відображено у постанові Верховного Суду від 23.01.2018 у справі № 815/5420/17 (провадження № К/9901/1105/17).

Верховний Суд у постанові від 20.02.2019 у справі № 814/832/18 виклав висновок щодо застосування п. 8 ч. 2 ст. 16 Закону № 222-VIII у редакції, чинній до 18.12.2019 із зазначеного вище питання, який зводиться до того, що «<...> недопуск до перевірки може проявлятися в активних діях - відмові в доступі до певних місць чи об'єктів, а також в пасивній формі відсутності представника ліцензіата за місцем його знаходження.

<...> Відомості про місцезнаходження юридичної особи вносяться до Єдиного державного реєстру (ч. 4 ст. 89 ЦК України). Відповідно до ч. 1 ст. 10 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» якщо документи та відомості, що підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, внесені до нього, такі документи та відомості вважаються достовірними і можуть бути використані у спорі з третьою особою.

Отже, відсутність уповноваженого представника ліцензіата протягом першого дня перевірки саме за тим місцезнаходженням ліцензіата, яке зазначене в Єдиному державному реєстрі, або відмова в доступі посадових осіб органу ліцензування до фактичного місця провадження діяльності, що підлягає ліцензуванню, свідчить про недопуск до перевірки та є підставою для анулювання ліцензії.».

Верховний Суд у постанові від 17.09.2019 у справі № 826/7786/18 (адміністративне провадження № К/9901/9217/19) від 20.02.2020 у справі № 826/20212/16 (адміністративне провадження № К/9901/54534/18) зазначив, що відмова у проведенні перевірки передбачає або активні дії службових осіб ліцензіата по недопущенню органу ліцензування до перевірки невиконання їх законних вимог, або ж усвідомлену умисну бездіяльність ліцензіата з метою переховування від членів комісії.

В той же час, у справі що розглядається відсутні належні та допустимі докази на підтвердження того, що позивач вчиняє активні дії по недопущенню органу ліцензування до перевірки в місці здійснення господарської діяльності, оскільки позивач так і відповідач не заперечують того факту, що уповноважений представник позивача не був обізнаний про перебування представників контролюючого органу за місцем здійснення господарської діяльності позивача і відповідно

взагалі був там відсутній, а відтак і не міг вчиняти активні дії по недопущенню органу ліцензування до перевірки в місці здійснення господарської діяльності.

Також, у справі що розглядається відповідач не заперечує, що уповноважений представник ліцензіата протягом першого дн перевірки був відсутній саме за тим місцезнаходженням ліцензіата, яке зазначене в Єдиному державному реєстрі, оскільки представники контролюючого органу не прибували в момент здійснення планового заходу за місцезнаходженням позивача, яке зазначене в Єдиному державному реєстрі.

Крім того, суд акцентує увагу і на тому, що внутрішнім наказом ТОВ «Карпат-Еко» № 26 від 26.01.2021 у зв'язку пандемією коронавірусної інфекції COVID-19 з метою уникнення можливості зараження такою інфекцією обмежен присутність працівників на робочих місцях: у складських (за відсутності потреби у завантажувальних або розвантажувальних роботах), в офісних приміщеннях, без нагальної виробничої потреби. Наказом постановлено виконувати робочі обов'язки дистанційно та уникати контактів із сторонніми особами; у разі неможливості дистанціюватись - вживати усіх необхідних заходів санітарної безпеки: носити медичну або іншу захисну маску та користуватись антисептичними засобами /а.с. 31/.

Так, у зв'язку з таким внутрішнім наказом працівники підприємства працюють за можливості дистанційно.

З огляду на це, 04.10.2021 за місцем провадження господарської діяльності могли не знаходитись працівники ТОВ «Карпат-Еко», що окремо підтверджує про відсутність підстав вважати про здійснення позивачем активних дій по недопущенню органу ліцензування до перевірки в місці здійснення господарської діяльності.

Натомість, як вже зазначалося вище, виключно відсутність керівника або уповноваженої особи протягом першого дн перевірки за місцезнаходженням ліцензіата є підставою для анулювання ліцензії. Проте, вихід представників відповідача з місцезнаходженням не здійснювався, а обов'язок працівників ТОВ «Карпат-Еко» дистанціюватись прямо встановлен внутрішнім наказом.

Враховуючи ряд процедурних порушень під час проведення перевірки ТОВ «Карпат-Еко» та враховуючи належних та допустимих доказів в підтвердження наявності підстав для прийняття оскаржуваного рішення, зокрема не здійснення виходу представники комісії, яка здійснювала перевірку за місцезнаходженням ліцензіата 04.10.2021 року та відповідно відсутності доказів фіксації вказаними особами відсутності уповноваженого представника ліцензіата протягом першого дня перевірки за місцезнаходженням ліцензіата, а також за відсутності доказів вчинення позивачем активних дій по недопущенню органу ліцензування до перевірки в місці здійснення господарської діяльності, суд вважає позовні вимоги в частині визнання протиправним та скасування Наказу Міндовкілля №684 від 21.10.2021 року такими, що заявлені обґрунтовано та підлягають задоволенню.

Відповідно до ч. 1 ст. 9 Кодексу адміністративного судочинства України розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

За приписами ч. ч. 1, 2 ст. 77 Кодексу адміністративного судочинства України кожна сторона повинна довести ті обставини на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дій чи бездіяльності покладається на відповідача.

Відповідач не довів суду правомірність прийняття спірного наказу № 684 від 21.10.2021, тому суд переконаний, що позовні вимоги в цій частині підлягають задоволенню.

Щодо позовних вимог в частині зобов'язання відповідача внести відомості до Реєстру виданих ліцензій про скасування анулювання ліцензії (серія АВ № 564584) на право провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами ТОВ "Карпат-Еко", суд зазначає наступне.

Відповідно до частини 11 статті 13 Закону України "Про ліцензування видів господарської діяльності" ліцензія на провадження здобувачем ліцензії визначеного ним виду господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню, оформлюється органом ліцензування в електронному вигляді (запис про рішення органу ліцензування щодо видачі ліцензії суб'єкту господарювання в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань) та відображається у виписці з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, яка видається ліцензіату безоплатно, та підлягає обов'язковому оприлюдненню на порталі електронних сервісів порядку, визначеному Міністерством юстиції України в Порядку надання відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань.

Згідно частини 18 статті 16 Закону України "Про ліцензування видів господарської діяльності" орган ліцензування вносить інформацію щодо рішення про анулювання ліцензії до ліцензійного реєстру, а також оприлюднює його на офіційному веб-сайті наступного робочого дня після його прийняття; інформує ліцензіата щодо рішення про анулювання ліцензії повністю або частково протягом п'яти календарних днів шляхом направлення йому рекомендованого листа.

На офіційному веб-сайті Міндовкілля розміщено відповідний розділ із назвою: "Ліцензійний реєстр (поводження небезпечними відходами)" в якому розміщено "Перелік ліцензіатів на провадження господарської діяльності з поводження небезпечними відходами" у якому крім іншого зазначено інформацію про позивача (<https://mepr.gov.ua/content/perelik-licenziativ-na-provazhennya-gospodarskoi-diyalnosti-z-povodzhennya-z-nebezpechnimi-vidhodami.html>).

Враховуючи викладене, суд зауважує, що позивачем помилково сформульовано назву розділу, а саме: "Реєстр видани ліцензій" замість належного: "Ліцензійний реєстр (поводження з небезпечними відходами)" в якому в свою чергу розміщен "Перелік ліцензіатів на провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами".

Суд зауважує, що нормами Закону України "Про ліцензування видів господарської діяльності" в частині врегульован порядок дій органу ліцензування щодо внесення інформації про скасування рішення про анулювання ліцензії до ліцензійного реєстру або вилучення запису про анулювання ліцензії на підставі судового рішення про скасування рішення про анулювання ліцензії. Зокрема, абзацом четвертим частини першої статті 18 Закону України "Про ліцензування видів господарської діяльності" передбачено, що Органи ліцензування вносять до ліцензійних реєстрів: 2) відомості про: рішення суду із зазначенням результату розгляду оскаржуваного рішення органу ліцензування - наступного робочого дня після отримання органом ліцензування таких відомостей.

Отже з метою ефективного захисту прав позивача, скасування наказу №684 від 21.10.2021, на думку суду, є підставою для внесення відповідних змін до ліцензійного реєстру (поводження з небезпечними відходами) і Переліку ліцензіатів на провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами, розміщеному на офіційному веб-сайті Міндовкілля, а відтак, з урахуванням частини другої статті 9 КАС України, позов у вказаній частині підлягає задоволенню.

Частинами 1 та 2 статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України встановлено, що суд при вирішенні справ керується принципом верховенства права. Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практик Європейського суду з прав людини.

Статтею 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини передбачено, що суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права.

Так, Європейський суд з прав людини у пункті 50 рішення від 13 січня 2011 року (остаточне) по справі "Чуйкіна прот України" (case of Chuykina v. Ukraine) (Заява № 28924/04) зазначив, що суд нагадує, що процесуальні гарантії, викладені статті 6 Конвенції, забезпечують кожному право звертатися до суду з позовом щодо своїх цивільних прав та обов'язків. Таким чином стаття 6 Конвенції втілює "право на суд", в якому право на доступ до суду, тобто право ініціювати в суда провадження з цивільних питань становить один з його аспектів (див. рішення від 21.02.1975 у справі "Голдер прот Сполученого Королівства" (Golder v. the United Kingdom), пп. 2836, Series A № 18). Крім того, порушення судового провадження саме по собі не задовольняє усіх вимог пункту 1 статті 6 Конвенції. Ціль Конвенції гарантувати права, які практичними та ефективними, а не теоретичними або ілюзорними. Право на доступ до суду включає в себе не лише прав ініціювати провадження, а й право отримати "вирішення" спору судом. Воно було б ілюзорним, якби національна правов система Договірної держави дозволяла особі подати до суду цивільний позов без гарантії того, що справу буде вирішен остаточним рішенням в судовому провадженні. Для п. 1 ст. 6 Конвенції було б неможливо детально описувати процесуальні гарантії, які надаються сторонам у судовому процесі провадженні, яке є справедливим, публічним та швидким, н гарантувавши сторонам того, що їхні цивільні спори будуть остаточо вирішені (див. рішення у справах "Мултіплекс прот Хорватії" (Multiplex v. Croatia), заява № 58112/00, п. 45, від 10.07.2003, та "Кутіч проти Хорватії" (Kutic v. Croatia), заява № 48778/99, п. 25, ECHR 2002-II).

В даному випадку, зобов'язання відповідача внести відповідні зміни до ліцензійного реєстру (поводження з небезпечним відходами) і Переліку ліцензіатів на провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами в частині скасування рішення про анулювання ліцензії на право провадження господарської діяльності з поводження з небезпечним відходами ТОВ "Карпат-Еко" є дотриманням судом гарантій на те, що спір між сторонами буде остаточо вирішений, та належним способом захисту порушеного права.

Як наслідок позов належить задовольнити повністю.

Згідно з ч.1 ст. 132 КАС України судові витрати складаються із судового збору та витрат, пов'язаних з розглядом справи.

Позивач при зверненні до суду сплатив судовий збір у розмірі 4962,00 грн, що підтверджується квитанцією № 37 від 28.10.2022 року /а.с. 32/.

Згідно з частиною першою статті 139 КАС України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі.

З огляду на ухвалення судом у цій справі рішення про задоволення позовних вимог, понесені позивачем судові витрати сплаченого судового збору у розмірі 4962,00 грн належить стягнути на його користь за рахунок бюджетних асигнувань відповідача.

В частині клопотання позивача про зобов'язання відповідача подати звіт про виконання судового рішення, суд зазнача наступне.

Згідно з частиною першою статті 382 КАС України суд, який ухвалив судові рішення в адміністративній справі, мож зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судові рішення, подати у встановлений судом стро звіт про виконання судового рішення.

Наведена норма процесуального закону не є імперативною та передбачає право суду на власний розсуд, виходячи фактичних обставин справи, приймати рішення про необхідність чи недоцільність у зобов'язанні суб'єкта владних повноважень подати звіт про виконання судового рішення. Вирішуючи питання щодо встановлення судового контролю су

враховує надані позивачем докази, особливості покладених на суб'єкта владних повноважень обов'язків згідно з судовим рішенням та його можливості ці обов'язки виконати без достатніх зволікань.

У цій справі позивачем не обґрунтовано необхідність застосування заходів судового контролю, а у суду відсутні підстави вважати, що відповідач буде ухилитись від виконання судового рішення після набрання ним законної сили.

З урахуванням наведеного, у задоволенні клопотання позивача про встановлення судового контролю наразі належить відмовити.

Керуючись статтями 241-245 Кодексу адміністративного судочинства України, суд -

В И Р І Ш И В:

Позов Товариства з обмеженою відповідальністю "Карпат-Еко" (вул. Європейська, буд. 155, м. Полтава, Полтавська область, 36008, ідентифікаційний код 32469516) до Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів (вул. Митрополит Василя Липківського, буд. 35, м. Київ, 03035, ідентифікаційний код 43672853) про визнання протиправним та скасування наказу, зобов'язання вчинити певні дії задовольнити повністю.

Визнати протиправним та скасувати наказ Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України №684 від 21.10.202 про анулювання ліцензії на право провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами Товариств з обмеженою відповідальністю «Карпат-Еко» (ідентифікаційний код 32469516), видану на підставі наказу Мінприроди від 14.02.2011 №42 (збирання, зберігання, оброблення, утилізація).

Зобов'язати Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України внести відповідні відомості до ліцензійного реєстру (поводження з небезпечними відходами) і Переліку ліцензіатів на провадження господарської діяльності поводження з небезпечними відходами в частині скасування рішення про анулювання ліцензії на право провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами ТОВ "Карпат-Еко".

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів (вул. Митрополита Василя Липківського, буд. 35, м. Київ, 03035, ідентифікаційний код 43672853) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Карпат-Еко" (вул. Європейська, буд. 155, м. Полтава, Полтавська область, 36008, ідентифікаційний код 32469516) судові витрати зі сплати судового збору у розмірі 4962,00 грн /чотири тисячі дев'ятсот шістьдесят дві гривні/.

Клопотання позивача про встановлення судового контролю - залишити без задоволення.

Рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо таку скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закритті апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Рішення може бути оскаржене протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення до Другого апеляційного адміністративного суду в порядку, визначеному ч.8 ст. 18, ч.ч. 7-8 ст. 44 та ст. 297 КАС України, а також з урахуванням особливостей подання апеляційних скарг, встановлених підп. 15.5 підп. 15 п. 1 р. VII "Перехідні положення" КАС України.

Суддя

І.Г.Ясиновський